
Modlitba, která je milá Pánu

By David Wilkerson

February 12, 1996 Dnes bych k Vám rád hovořil o druhu modlitby, která je Pánu nejmilejší. Ne každá modlitba požehná Boží srdce. Ano, s pomocí Ducha svatého věřím, že to, s čím se tebe chci s Vámi podělit, změní způsob Vašich modliteb – ode dneška až do té chvíle, kdy se Ježíš vrátí! Není mým záměrem komplikovat modlitbu. Ta už byla tak zkomplikována velice angažovanými učiteli, kteří ji rozčlenili do formulí a strategií. Některé křesťané navštěvují modlitební setkání, kde drží „modlitební stráž“, podle brožurek, které jim říkají, jak zaplnit hodiny strávené na onom modlitebním setkání.

Nic z výše uvedeného neodsuzuji, ale rád bych Vám ukázal druh modlitby, která nejvíce Pána potěší. Vlastně, modlitba, která nejvíce potěší Pána, je velice jednoduché a snadné porozumět. Je to opravdu tak snadné, že i malé dítě se může modlit tímto druhem modlitby.

Rád bych začal faktem, že věřím, že většina křesťanů se touží modlit. Jednou během našeho chození s Pánem jsme se všichni modlili ve shodě. Ale po chvíli toho mnozí věřící nechali. A nyní jsou usvědčováni svou...

Učedníci řekli Ježíši: „Pane, nauč nás modlit se...“ (Lukáš 11:1). Neptali by se, kdyby se nechtěli naučit modlit se. Věřím, že většina z Vás, kteří čtete toto poselství, by chtěla být věrná v modlitbě – ale neví jak. Problém je vtom, že mnozí jednoduše nerozumí účelu modlitby. A dokud se pevně nechopí tohoto důležitého účelu modlitby, nebudou nikdy schopni udržovat naplněný, smysluplný život modlitby.

Mnozí křesťané se modlí pouze ve smyslu závazku. Myslí si, že modlitba je něco, co se od nich očekává, že budou dělat. Říkají si: „Ostatní kolem mě se stále modlí. A pastor nás stále vyzývá k modlitbě. Kromě toho i Bible vyzývá k modlitbě. A tak se i já musím modlit. Je to správné, aby to křesťan dělal.“

Jiní se modlí pouze tehdy, udeřeli-li na ně nějaká tragédie nebo když se na ně valí krize. A pak se nemodlí až do té doby, kdy se přičene další nesnáz.

Milovaní, církev nikdy neporozumí důležitosti modlitby, dokud pevně neuchopíme tuto základní pravdu:

Modlitba není pro naše vlastní blaho nebo ulehčení, nýbrž pro potěšení Pána! Dokud tyto dva prvky nepřijdou ruku v ruce, nebudeme mít žádný základ, na kterém bychom mohli stavět život modlitby. Modlitba není určena k našemu prospěchu – ale k potěšení našeho Boha! Nejsme tu proto, abychom se přimlouvali za věci, které potřebujeme my, ale abychom prosili za věci, po kterých touží Pán.

Křesťané mohou být velmi zaměřeni na sebe a být sobečtí, přijde-li na modlitbu. Často přicházíme k Pánu pouze složit svá břemena a starosti – doplnit sílu k dalšímu boji. Ovšem, je to podle Písma, jsme vyzýváni ke smělému přístupu k Božímu trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a pomoci v pravý čas. Ježíš nám řekl, abychom na Něho složili všechna svá břemena.

Ale naše modlitba není úplná – není to modlitba, která nejvíce potěší našeho Pána – jestliže neporozumíme Boží potřebě! Zatímco hledáme ulehčení a pomoc od Pána, On s námi touží mít obecenství – důvěrné společenství.

Prvním a základním významem modlitby má pro nás vždy být společenství s Pánem. Teprve potom

Pán zajistí naše denní potřeby: „...Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohleďte ne nebeské ptactvo... a přece je váš nebeský otec živí. Což vy nejste omnoho cennější? ... Váš nebeský otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní Vám bude přidáno...“ (Matouš 6:25–26, 32–34). „...vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.“ (Matouš 6:8).

Bůh nám říká: „Když přicházíš do mé přítomnosti, zaměř svou pozornost na společenství se Mnou – na získání poznání Mne samotného. Nezaměřuj se na materiální věci. Já znám tvé potřeby. Dokonce se za ně nemusíš modlit – Já se o všechny postarám! Jenom Mě hledej. Pojme se navzájem potěšit ze vzájemného společenství!“

Kolik času vyhrazeného pro modlitbu strávíme prošením Boha za lepší práci, lepší domov, jídlo, oblečení a další nezbytnosti? Kdyby většina křesťanů odečetla ze svého času vyhrazeného pro modlitbu čas strávený těmito žádostmi, zůstalo by jen velmi málo ne-li nic z jejich modliteb!

Možná je pro tebe modlitba bremenem. Modlíš se pouze ve smyslu závazku? Nudí tě modlitba? Je to pro tebe spíše povinnost než potěšení?

Tak málo křesťanů přichází do Boží přítomnosti s radostí, jednoduše pro potěšení z Jeho společnosti. Někteří modlitbu vidí jako „práci“ – námahu, úsilí, výkon. Ale copak když máme společenství s drahou milovanou osobou tady na zemi, považujeme to za „práci“? Ne – je to pro nás potěšením! Jestliže jste šťastní ženatí či vdané, nepovažujete čas důvěrného společenství se svým milým jako „práci“.

Kolik manželství se rozpadlo kvůli jednomu z partnerů, který pohlížel na důvěrné společenství pouze jako na povinnost? V dnešní generaci jsou starší křesťanské ženy, které učí své dcery, že důvěrné společenství s manželem je pouze těžká, namáhavá povinnost. Uvážili, že je to práce, závazek, kde nenajdou žádné potěšení.

Kristus připodobuje svůj vztah k lidem ke vztahu mezi mužem a ženou v manželství – a Bible říká, že Ježíš má v nás potěšení! Pravdou je, že mužovo potěšení z důvěrného společenství se svou ženou není pouze v uspokojení jeho vlastních potřeb. Ne – jeho skutečné potěšení tkví v radosti z toho, že se může se svou ženou podílet o tom, co ho těší. Říká si ve svém srdci: „Ona chce být skutečně se mnou. Jsem prvním v jejím srdci – jsem pro ní vším!“ A jeho žena není neochotná těšit se z důvěrnosti se svým mužem. Nevidí to jako povinnost či závazek. Naopak, nachází ve svém muži potěšení. A když se jí dotýká, oplácí mu svými doteky. Těší se navzájem stejným způsobem.

Víme, že Pán má potěšení ve svém lidu. Bible nám říká: „Ó, jak jsi krásná a jak líbezná, má lásko, při milostném potěšení.“ (Píseň Šalamounova 7:6). Dovedete si představit Pána, kterak překypuje zalíbením ve svých dětech? To je obraz, který nám dává Písmo. Náš Bůh v nás má zalíbení!

Ale máme zalíbení my v Něm? Bible nám říká, že by Pán měl být naším potěšením: „Těš se v Pánu, On ti dá, po čem tvé srdce touží.“ (Žalm 34:7). „Usedla jsem s velikým zalíbením v jeho stínu a jeho ovoce bylo sladké mým rtům.“ (Píseň 2:3).

Avšak těšit se v Pánu neznamena jednoduše být naplněn způsobem, být šťasten v Jeho přítomnosti. Ptal jsem se Pána, co znamená vyjádření „potěšení.“ Odpověděl mi: „Davide, mít ve Mně potěšení jednoduše znamená být schopen říci: Raději bych chtěl být s Ježíšem než s kýmkoliv jiným na celé zemi!“ Dávám přednost Jeho společnosti před svým partnerem, rodinou, přáteli. Dávám Mu

přednost před všemi hvězdami, světovými učiteli, známými lidmi, dokonce před velkými muži a ženami Božími. Raději trávím čas s Ním než s kýmkoliv jiným. On je moje potěšení!

„A také to znamená být schopen říci: Toužím být jenom s Ním – protože On jediný mě může uspokojit. Všichni ostatní mě zanechají prázdného a nenaplněného. Nikdo jiný kromě Ježíše se nedokáže dotknout mých nejhlubších potřeb. A tak za Ním pospíchám tak často, jak jen mohu!“

Opravdu, Ježíš na nás čeká s každým zdrojem -potěšení, posily a moci. Ale my často sedíme zamyšlení v Pánově přítomnosti, nebo břížíme k telefonu pomoci našemu příteli. Dovedete si představit, co to dělá se srdcem našeho Pána?

Naše „potěšení“ je něčím, co v nás Pán rozpozná. On nás totiž zná, když se blížíme do Jeho přítomnosti. Jestliže se opravdu v Ním „tšíme“, pak všechno, co nám zabráňuje k přijítí do Jeho přítomnosti, nás bude trápit. Budeme po Ním ze srdce toužit, protože budeme vědět, že nic jiného se nemůže dotknout a naplnit naše nejhlubší nitro. Žádná modlitba nemůže cele potěšit našeho Pána, dokud není ujistěn, že k Nmu přicházíme proto, že Mu dáváme přednost před vším ostatním. Touží vědět, že je před vším dalším!

Přicházet k Pánu s potěšením neznamena, že k Nmu nemůžeme přijít v trápení a zármutku. Nezapomívejte, co míním výrazem „tšit se v Pánu“ -myslím tím – upřednostňovat společenství s Pánem (prostým slovem bytí s Pánem) před vším ostatním. To nám dává nový pohled na naše stavy smutku, sklíčenosti, zmatku a chvíle, kdy nám „tžkne“ srdce. Ke komu pobřížíme v těchto chvílích? Čí společnost upřednostníme?

Chana je příkladem ženy, která denně přicházela do přítomnosti Pána. Přišla do chrámu se zármutkem v srdci – plačící a ustaraná v duchu. „A bylo jí hořko v duši a začala se modlit k Pánu a velmi plakat.“ (1. Samuelova 1:10). Chana se dělila o svého muže s druhou ženou, Peninou, která již porodila několik dětí. Chana však byla neplodná a Penina ji tímto týrala dnem i nocí. Písmo nám říká, že „ji popouzela (Penina) k bolesti“ (1. Samuelova 1:6)

A ačkoliv byla Chana velice milována svým mužem, ani on ji nemohl potěšit či zmírnit její trápení. Řekl jí: „...nejsem snad pro tebe víc než deset synů?“ (verš 8). Avšak Chana si musela myslet: „Ty mi vůbec nerozumíš.“

A tak Chana stála před oltářem s pláčem, ustaraná s hlubokým sténáním ve svém nitru. Svědčila Elimu, knízi: „...Jsem žena pod těžkým tlakem na duchu... vylévám svou duši před Pánem... až dosud jsem mluvila z hojnosti své starosti a své trýzní.“ (verše 15–16).

Chana se nebála přijít do přítomnosti Pána se svým trápením. Ba naopak, ve svém trápení dala přednost společenství s Ním. A právě v dnešní době tolik věřících jednoduše nepřichází k Pánu, protože jsou smutní, zlomení, uplakaní, procházející zkouškami. V podstatě jakoby říkali: „Nechci Boha urážet tím, že k Nmu přijdu v takovém stavu.“ Počkám, až budu šťastný a radostný než vstoupím do Jeho přítomnosti..

Jsme zvyklí přicházet před Pána s tleskáním, chválením a radostným velebením. Ale tento příběh o Chaně nám jasně ukazuje, že k Nmu máme přistupovat dokonce i ve chvílích smutku. A když byla Chana v důvěrné modlitbě s Pánem, Pán k ní promluvil a její srdce naplnil pokojem: „...a žena odešla a pojedla, a její obličej již nebyl ustaraný.“ (verš 18)

Tato pasáž mi říká: „Neskrývej se před Pánem. Nikdy od Něj neutíkej. Utíkej přímo do Jeho přítomnosti, a vyplakej se před Ním ze všeho, co tě trápí! Řekni Mu o všem, co prožíváš. Dej mu všechna svá trápení.“

Avšak všichni máme sklon k útoku před Pánem v dobách trápení. Nedávno jsem procházel obdobím nevysvětlitelného trápení. Nebyl pro to žádný reálný důvod, bylo to jedno z těžkých období, kterým nemohu rozumět. Váhal jsem, jestli se mám jít onoho rána modlit. Myslel jsem si: „Počkám do večera, pak budu O.K. Mohu mít svůj čas s Pánem potom.“

Ale Duch svatý mě podnítl, abych si otevřel knihu Nehemiáše. A když jsem četl 2. kapitolu, uviděl jsem něco, čeho jsem si dříve nevšiml. Tato kapitola obsahuje povzbuzující příběhy pro všechny, kteří přicházejí k Pánu s těžkým srdcem.

Nehemiáš byl číšníkem krále Artaxerxe. Ochutnával víno ještě předtím než bylo přineseno před krále, aby se ujistil, zda není otrávené. Za nějakou dobu se Nehemiáš stal důvěrným služebníkem svého krále.

Nyní dostal Nehemiáš zprávu od svého bratra Chananího, že Jeruzalém je v troskách. Zbýlé obyvatelstvo bylo v hrozných podmínkách, jejich stav byl ode dne horší. Toto doslova „roztrhlo“ Nehemiášovo srdce. Miloval Judu a Jeruzalém – trápení a zármutek ho sevřely. Písmo říká: „...a jako obvykle jsem víno vzal a podal je králi. Nikdy jsem však před ním nebyl zasmušilý. Král mi tedy řekl: Proč je tvůj obličej zasmušilý, když sám nejsi nemocný? To není nic než zasmušilost srdce. A tak jsem dostal velký strach.“ (Nehemiáš 2:1-2).

Musíte to chápat tak, že lidé měli zakázáno přicházet před krále se zármutkem, obzvláště, když to byli dvorní služebníci. Nehemiáš věděl, že by mohl přijít o svou hlavu, proto se strašně bál.

Ale král byl pohnut soucitem, když uviděl Nehemiášův zármutek. Písmo nám říká, že dal svému zlomenému služebníku povolení k odchodu. Dal mu rovněž královské doporučení, které mu otevíralo přístup ke královským pokladům. Nehemiáš poté obdržel touhu svého srdce – povolení jít do Jeruzaléma obnovit chrám a městské zdi!

Zde je má myšlenka: Když bylo pro Nehemiáše možné jít do přítomnosti pohanského krále v tak smutném vzezření a získat přízeň, soucit a požehnání, o kterém ani nesnil, o kolik více soucitu projeví Král Ježíš každému svému dítěti v našich chvílích smutku, pozvedne naše břemena a zaopatří každou naši potřebu? Mohl snad pohanský král projevit více slitování zlomenému služebníku než může projevit náš milosrdný Spasitel a Král?

Možná je ti tento bod důvěrně znám, miluješ Pána a těšíš se v Něm. Naučil ses k Němu utíkat jen pro potěšení z Jeho přítomnosti. A v úžasných dobách tvého důvěrného společenství s Pánem prožíváš, jak Pán přebírá všechna tvá břemena a naplňuje tvou duši pokojem, radostí a ujištěním Jeho lásky k tobě.

Ale je to konečný záměr modlitby? Dostat se do extáze, být naplněn odpočinkem a pokojem? Ne! Modlitba, ve které má náš Pán zálibu, znamená mnohem více:

Jestliže se toužíme modlit způsoby, který těší našeho Pána, musíme se naučit „promodlit skrz“! „Promodlit se skrz“ je termín používaný už prvními letničními. Pro některé to znamenalo zůstat na kolenou tak dlouho, dokud nejsi ujištěn o tom, že jsi získal odpověď od Pána. Pro jiné to znamenalo

nepřetržitě se vracet k Pánu, dokud nemáš odpověď v ruce. (tomu se rovněž říká „vytrvalost v modlitbě“).

Jako mladý chlapec jsem slýchal na těchto kempových setkáních svůdectví lidí, kteří vyznávali: „Jdu, abych se chytil rohu oltáře, a nepustím se, dokud Bůh neodpoví!“ Ale nyní si nemyslím, že to je pravdivé pochopení výrazu „promodlit se skrz“.

Můžeš mít obecenství s Pánem na hoře Proměnné těšící se z Jeho přítomnosti. Můžeš s Ním strávit nespočet hodin či dnů kochající se v Jeho sladkém objetí. Můžeš získat vše, co potřebuješ. Tvé srdce může být dokonale uspokojeno. Jeho přítomnost tě může uzdravit, pozdvihnout, zmocnit, posílit.

Ale co se stane, až opustíš toto posvěcené místo divného společenství? Vstáváš ze svých kolen, aby ses vrátil zpět do drtivé situace, která se nezměnila. Můžeš vidět zábla, jak zde na tebe čeká připraven vrhnout na tebe ty stejné problémy a prázdnotu. Ptám se tě: Co dobrého plyne ze vši té slávy získané na hoře, jestliže to na tobě není vidět na bitevním poli?

Dovol mi vysvětlit, jak rozumím onomu výrazu „promodlit se skrz“. Jednoduše to znamená: Síla, moc a povzbuzení, které jsi získal od Pána během obecenství s Ním, tě musí provést skrz všechny zkoušky! Vítězství, které jsi získal na skrytém místě, ti musí dát vítězství na bitevním poli.

Pemýšlej o tom: Co jsi skutečně získal z času věnovaného modlitbě, pokud to není něco, co tě provede vítězným bojem? Je to tvá „úplná“ modlitba? Vidíš, že „promodlit se skrz“ znamená čekat na naplnění tvé modlitby – to jest celkové naplnění. Mnoho křesťanů vidí pouze polovičaté odpovědi na své modlitby – protože nedovolí, aby to, co získali od Pána v modlitbě, je chránilo ve zkouškách. Opravdu mnoho upřímných modlitebníků zchádl, zakrnělo, prohrálo – protože se nenaučilo „modlit se skrz“.

Kolik z nás přichází k Pánu v modlitbě dávající všechna svá břemena Pánu – a poté jsou pozdvihnuti z jámy, s obnovenou radostí, s pozdvíženou vírou? První věcí, kterou nám Pán říká, když s Ním máme společenství, je: „Neboj se, Já jsem s tebou“. On upevní našeho ducha, dá nám pokoj a odpočinutí. A my odcházíme z Jeho přítomnosti silní, připraveni bojovat dobrý boj.

Ale co se stává další den, když zkoušky povstávají? Jak budeš reagovat, když se na tebe začnou valit okolnosti? Zhroutíš se během krátké chvíle?

Mnoho z nás je zastrášeno, když se okolnosti kolem nás nemění po tolika modlitbách. Věříme Bohu ve zmlouvu – a opravdu, mnohokrát ji Pán učinil. Ale ve chvílích, kdy žádnou neučinil, často přecházíme z naší úžasné zkušenosti na modlitební hoře přímo do boje – a cítíme se mizerní!

Milování, modlitba není zakončena – není to „úplná modlitba“ – dokud tě nepřenesou na druhou stranu tvé zkoušky. Nemodlili jsme se „skrz,“ dokud jsme „neprošli skrz“ – tzn. projít našimi zkouškami v síle, kterou jsme získali v Boží přítomnosti.

Bůh plně zamýšlí, že to, co nám dá v modlitbě, nás plně zaopatří vším, co budeme potřebovat v boji. Chce nám dát tolik moci dostačující k tomu, abychom prošli jakoukoliv situací – a byli „nad problémem“!

Musím vyznat, že jsem v tomto mnohokrát v modlitbě selhal. Těšil jsem se v extázi divného společenství s Bohem, stal se mým potěšením. Víím, co je to být k Němu s obtížným srdcem,

zármutkem, s potokem slz – a zakoušet Jeho mocný dotyk, naplňující mne pokojem a ulehčením. Avšak když jsem se stětl s další zkouškou či krizí, které vzápětí nato přišly, všechnen můj pokoj a radost se vytratil. Objevil jsem, že jsem se ještě nepromodlil skrz!

Už se ti to také stalo? Možná jsi přišel do sboru a byl požehnán, odcházejíce ze svatyní pln moci a požehnaní. A když jsi přišel domů, dostal ses do sporu se svou ženou. Pak přišlo pondělí a tys šel do práce. A všechno šlo tak těžce. Kde v té chvíli byla radost, pokoj a odpočinutí, které jsi získal od Pána ne zrovna dlouho před tím? Tvá modlitba nebyla „promodlena skrz“!

Někde mezi slávou a krizí ztrácíme všechno, co jsme získali během divného společenství s Pánem. Tak tedy, jaksi to můžeme udržet? Co můžeme udělat, aby naše modlitba měla triumfální výsledek?

Soustavně jsem se za to modlil, protože všude je mnoho zraněných křesťanů. Měsíčně obdržíme něco mezi 30 000 až 40 000 dopisů našich čtenářů – a nikdy jsem se nesetkal s tolikou bolestí, jako když čtu tyto dopisy.

Mnoho křesťanů je udušeno samotou, která je tak zlá, že jen ztěžka přežívají své dny. Jiní trpí všemi druhy manželských a rodinných problémů. Pastoři jsou zármutkem sklíčení nad všemi těmito zraněnými lidmi ve svých sborech.

Když čtu o tak velkém množství zármutku, volám k Bohu: „Otče, nemohu psát o něčem, co ještě pídá k jejich břením. Prosím, Pane, co mám říci?“

Odpověď, kterou jsem dostal, je obsažena v poselství, které ti píšu právě dnes: Pán touží po tom, abys obdržel něco ze svého divného společenství s Ním – co by ti dalo moc a autoritu, které by tě přenesly přes všechny tvé zkoušky. Touží, aby ses skrz všechny kompletně promodlil! „Ale jak?“ ptáš se. „Jak mohu udržet vítězství získané během modlitby s Pánem? Jak ho mohu přenést na druhou stranu boje?“

Zde jsou dvě věci, které musíme udělat, abychom se promodlili skrz naše zkoušky:

První věcí, jak se naučit modlit skrz, je naslouchání! Mnoho křesťanů nenaslouchá Bohu. Přicházejí k Nmu pouze aby mluvili! Ale Písmo nám odhaluje, že kdokoliv byl použit Bohem, musel se naučit zřítvat v Jeho přítomnosti až do chvíle, kdy Pánu naslouchal.

Písmo nám jasně ukazuje, že Pán touží mluvit ke každému z nás: „A tvé vlastní uši uslyší za tebou slovo, jež říká: To je ta cesta. Choďte po ní, v případě, že byste šli doprava, nebo v případě, že byste šli doleva.“ (Izaiáš 30:21).

Slyšel jsem se o jednom malém děvčátku, které zemřelo na leukémii. Když byla blízko dveřím smrti, zápasila s myšlenkou umírání. Ale jednoho rána, když její maminka vstoupila do jejího pokoje, děvčátko bylo nadšené a šťastné. „Co se s tebou stalo?“ ptala se jí matka. Děvčátko odpovědělo: „Přišel ke mně anděl a řekl, že půjdu na výlet. Běh ke mně přistoupil, chytil mě za ruku a procházel se mnou krásnou zahradu. Řekl mi: Zítra zde přijdeš, abys byla se Mnou.“

Běh promluvil k tomuto malému děvčátku – a vzal všechnu bolest a strach z jejího srdce! Když následujícího dne odešla, aby byla s Ním, zářila dokonalým pokojem.

Řekni mi: když jsi ve společenství s Ježíšem, obdržíš od Nj nějaký směr? Řekne ti, co dělat – kdy a jak

to dlat? Nkte k esané tomu neví, že by B h takto mluvil. Ale Ježíš íká: „Moje ovce slyší m hlas... a následují Mne“. (Jan 10:27).

Neexistuje žádná cesta skrze zkoušku, pokud vyloučíš čas strávený o samot s Ježíšem, volající: „Pane, Ty jsi ten jediný na celé zemi, kdo mi může pomoci. Jenom ty znáš cestu vedoucí skrze tuto zkoušku. A tak te přicházím, abych tu před Tebou stál, dokud mi neřekneš, co mám dlat. Nikam neodejdu, dokud nepromluvíš k mému srdci!“

Toto je druh „modlitby skrz“, která je milá Pánu! Znamená to všechno zastavit, veškerou aktivitu, dokud neuslyšíš Jeho hlas. Jedin potom Jej uslyšíš jasn promlouvat k tvému srdci: „Musíš si dát do pořádku všechno s onou osobou...“ nebo „Zde musíš učinit obnovu...“ nebo „Stj zde do příštího víkendu, nespchej pryč, se v Mé přítomnosti a dvej Mi...“ On ti ukáže přesné instrukce!

Ovšem ještě něco více je zapotřebí k tomu, abychom se „promodlili skrz“ přicházející zkoušky – k tomu, aby naše modlitba byla úplná:

Druhou včí, která je nutná k „modlitbě skrz“, je přidat k našemu dřvřnému společenství absolutní dřvřru v Boží slovo! Kristus je živým slovem Božím. A když jsi s Ním o samot v modlitbě, Duch svatý tě vždy povede k Božímu odhalenému slovu. Vybuduje tvou víru skrze sycení z Bible. Jsme nabádáni: „Oblečte si úplnou výzbroj od Boha, abyste byli schopni pevn stát proti áblovým pletichám... Proto uchopte úplnou výzbroj od Boha, abyste byli schopni odporovat v ničemném dnu a pevn stát... a přijmte... meč ducha, to je Boží slovo.“ (Efezským 6:11,13,17). Často, když obdržíš od Pána konkrétní instrukci, Jeho Duch ti pošeptá: „A nyní se podívej do...“ a ukáže ti určitou pasáž z Písma. Boží slovo k tob bude promlouvat přímo – hovoíce, jak se dostat skrz tvou krizi.

Práv te mnoho k esan, kte í čtou toto poselství, jednoduše potřebují slyšet slovo od Pána. Nikdo na celé zemi jim nemůže pomoci. Je pouze jedna jediná cesta vedoucí skrz jejich zkoušky – a to skrze setrvání v Kristov přítomnosti, dokud jim On sám nedá instrukce! On sám jim musí íci, kudy vede cesta – co dlat, kdy a jak to udlat. Jeho výlučné instrukce však nepřijdou vždy v jedné minut – tak brzy nebo příliš pozd. Vždy to bude v čase Ducha svatého!

Drahý svatý, není třeba, abys se obával zkoušek. B h je vřný, aby ti odpověd na každou tvou potřebu a prosbu. A tak, jestli se nyní budeš modlit, jednoduše se modli: „Pane, nepřicházím nyní jen abych Ti předložil své potěby, o kterých Ty už dávno víš a které tak dychtí po ukojení. Ne – přicházím také pro to, abych se setkal s Tebou!“

Byli jsme stvoeni pro společenství s Ním – dokonce v našich těžkých chvílích. Ptám se tě: Miluješ společenství s Ním? Dáváš Mu přednost před vším ostatním? Volá tvé srdce: „Ježíši, Ty jsi mi vším. Jsi velkou útchou mé duše – a já miluji Tvou společnost!“?

Bože, stvo v nás všech srdce, které se bude ucházet o Tvou přítomnost. Pomož nám modlit se skrz všechny zkoušky až do vítzství... tiše naslouchat Duchu svatému v našich chvílích dřvřného společenství s Tebou... a polož veškerou naši dřvřru ve Tvé slovo. A takto víme, že naše modlitby budou modlitbami, v nichž máš zalíbení.

Amen!